

Houd de sport niet weg van het EU-hof

Dolf Segaar

De staatssecretarissen Frans Timmermans (Europese Zaken) en Jet Bussemaker (Welzijn en Sport) willen een speciale behandeling van sport. Die zou moeten worden vormgegeven door onder meer onderdelen van de sport vrij te stellen van het Europese gemeenschapsrecht. Op die wijze zouden sportbonden rechtszekerheid vooraf verkrijgen.

Sporters en clubs zijn echter niet per se gebaat bij de vrijstelling, die de twee PvdA-staatssecretarissen in het afgelopen jaar bepleitten in Voetbal International. De visie van Bussemaker en Timmermans wordt nader beschreven in een samen met hun Franse collega's opgesteld memorandum.

'De sport mag niet meer afhankelijk zijn van uitspraken van het Europees Hof', zegt Bussemaker in het artikel in VI. Volgens Timmermans moet het Memorandum leiden tot een stabiele sportcultuur. 'Tevens kun je voorkomen dat het Europese Hof niet weet waar het aan toe is', aldus deze bewindspersoon.

Een opvallend standpunt. Tot op heden is niet gebleken dat het Europese Hof niet weet waar het aan toe is. Het Europese Hof houdt rekening met de bijzondere kenmerken van sport. Volgens het Europese Hof is regelgeving die inherent is aan sport toelaatbaar, ook al belemmert deze de vrijheid van verkeer of de vrije mededinging.

Met betrekking tot dopingregelgeving oordeelde het Europese Hof dat deze weliswaar getoetst kan worden aan het gemeenschapsrecht, maar dat zij toelaatbaar is zolang zulke regelgeving een objectief doel dient en proportioneel is (Meca-Medina, 17 juli 2007). Dit bracht voorzitter Jacques Rogge van het Internationaal Olympisch Comité ertoe de

lidstaten te vragen sport in het Europese Verdrag vrij te stellen. De uitspraak van het Europese Hof in deze zaak rechtvaardigt op zichzelf deze wens van Rogge echter niet.

De eis van proportionaliteit is in het belang van de sporter. Strengere regelgeving tegen bijvoorbeeld doping is noodzakelijk en het dient om een eerlijke competitie te waarborgen. Maar de uitsluiting van sporters heeft voor hen onmiskenbaar economische gevolgen. Een schorsing ontnemt de sporter economische mogelijkheden verbonden aan zijn sport.

Het is redelijk dat de sporter beschermd wordt tegen onrechtmatige regelgeving door sportfederaties. Met een vrijstelling van de sport verliezen sporters en clubs die beschermd in belangrijke mate. Hoe goed bedoeld ook, daarin schuilt het gevaar van de oproep van Bussemaker om delen van de sport vrij te stellen van gemeenschapsrecht.

Het Europese Hof heeft steeds een juiste balans weten te vinden tussen enerzijds de economische impact van sport en anderzijds het belang van sport en de bijzondere positie die sport inneemt in de maatschappij. Waarom Bussemaker sport weg wil houden van het Europese Hof is dan ook niet duidelijk. Als het alleen is om sportorganisaties vooraf duidelijkheid te geven over de toelaatbaarheid van hun regelgeving onder het gemeenschapsrecht, zijn andere middelen denkbaar.

Zij noemt die ook wel in het memorandum en naar mijn mening zou inderdaad veel beter kunnen worden ingezet op het verkrijgen van richtsnoeren van de Europese Commissie. Temeer omdat de Europese Commissie al zo vaak heeft uitgesproken voor de sport geen vrijstellingen te willen verlenen.

Dolf Segaar is advocaat bij CMS Derks Star Busmann.